

Arrest

nr. 280 795 van 24 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDENBERGHE *loco* advocaat V. VANNEUVILLE en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1995.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen in september 2021. Op 25 oktober 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 april 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 17 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)". Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van afkomst Tadzjiek te zijn. U bent 27 jaar oud en bent geboren in Kabul. U hangt het islamitisch-soennitisch geloof aan. Uit vrees voor de taliban en Daesh verliet u Afghanistan in 2019. U reisde via Iran en Turkije, en probeerde vervolgens naar Griekenland te reizen. De Griekse politie pakte u op, lieten u een nacht in het water staan en stuurden u terug naar Turkije. U kwam uiteindelijk toe in Griekenland in februari 2020 op het eiland Chios waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef er in het kamp Vial. U moest er iedere maand een afspraak maken om uw verblijfskaart te verlengen. Als u hiervoor in de rij stond, gebeurde het dat de politie langs kwam en jullie begon te schoppen, waar u ook een litteken aan hebt overgehouden.

Op 16 december 2020 werd er u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Nadat u uw verblijfsdocumenten kreeg, moest u het opvangcentrum verlaten en ging u naar Athene. U woonde er in een kamer met vijf personen. U kon er een week werken door papier te verzamelen met uw kruiwagen en te verkopen aan een bedrijf. De gemeente nam uw kruiwagen echter in beslag en zeiden u dat u deze job niet langer mocht uitoefenen. Verder was er geen werk. U kreeg er ook niet de gelegenheid om taallessen te volgen.

In Griekenland waren de mensen racistisch. U was tijdens de maand ramadan aan het werken toen er op een bepaald moment een motorfiets stopte en eieren naar u begon te gooien waardoor u helemaal vies werd. Ook wanneer u om werk ging vragen, spraken mensen u op een heel erge manier aan waardoor u het gevoel kreeg dat u er niet mocht zijn. Ook de politie viel u soms lastig en stopte u soms, vroeg u dan wat jullie deden en waarom jullie er waren. Wanneer u hen dan antwoorde dat u er was om werk te zoeken, gaven ze u een vreemde blik waardoor u het gevoel had dat u er niet welkom was en begonnen ze in het Grieks zaken tegen u te zeggen.

U verliet Griekenland in september 2021 en vloog naar België, waar u op 25 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Naast de problemen die u er kende, vreest u dat ze in Griekenland uw verblijfsdocumenten niet zullen verlengen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw Griekse verblijfskaart, uw taskara en een brief van uw advocaat in Griekenland. Op 27 april 2022 bezorgde uw advocaat het CGVS per e-mail nog twee video's over de leefomstandigheden in Griekenland. Op 6 mei 2022 bezorgde uw advocaat het CGVS nog acht rapporten over de leefomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (meer bepaald uw verklaringen, Eurodac Search Result dd. 25/10/2021 en Eurodac Marked Record dd. 26/10/2021 en uw Griekse verblijfsvergunning (document 2)), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd (CGVS, p. 2, p. 7).

U haalt wel aan dat uw verblijfsvergunning in Griekenland niet verlengd zal worden, maar gevraagd waarom u verblijfsvergunning niet verlengd zal worden, kan u geen concrete reden geven en verwijst u stelt u slechts algemeen dat u een gezin kent dat geen verlenging zou hebben gekregen en dat niemand een verlenging krijgt (CGVS, p. 8). Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn

2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk

artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties - zo verklaart u dat toen u van Turkije naar Griekenland reisde de politie u arresteerde, een nacht in het water liet staan en vervolgens terugstuurde naar Turkije, en toen u als verzoeker in het kamp Vial op het eiland Chios verbleef de politie u verschillende malen heeft geslagen wanneer u in de rij moest wachten om uw verblijfskaart te verlengen (CGVS, p. 10, p. 13) - moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een incident waarbij u werd bekogeld met eieren (CGVS, p. 11), van de racistische houding van medeburgers (CGVS, p. 7, p. 12), van een incident waarbij de politie u vroeg wat u deed en u vervolgens vermoedelijk in het Grieks uitschelden (p. 10), moet worden opgemerkt dat deze situaties op zich niet worden aangemerkt als daden van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS, p. 11), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Wat betreft uw werkgelegenheid, stelt u dat u een week hebt kunnen werken door met een kruiwagen papier te verzamelen en papier te verkopen aan een bedrijf. Uw kruiwagen zou echter na een week in beslag zijn genomen door de gemeente, net als die van andere jongens. U stelt hierover dat u denkt dat ze dit deden omdat ze racistisch zijn, maar uit uw verklaringen blijkt dat u nergens nog bent gaan navragen waarom dit gebeurde, of of uw kruiwagen zou kunnen terugkrijgen (CGVS, p. 11-12). U stelt verder dat het er voor u verder niet mogelijk was om werk te vinden (CGVS, p. 7), maar geeft eveneens aan dat er voor niemand in Griekenland werk was (CGVS, p. 12), en uw situatie dus niet verschilde van andere Griekse onderdanen. U zou bovendien wel andere Afghanen of vluchtelingen kennen die wel konden werken in Griekenland (CGVS, p. 13). Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Zo zou u wel op verschillende plaatsen naar werk zijn gaan vragen, maar hebt u nooit het initiatief genomen om zelf naar een interimkantoor te gaan of naar andere organisaties om werk te vinden (CGVS, p. 12), noch hebt u pogingen ondernomen om de Griekse taal te leren (CGVS, p. 11). U stelt hierover simpelweg dat u niet de gelegenheid hebt gekregen om taallessen te volgen en zegt hierop zelf dat wanneer men de taal niet spreekt men ook geen werk kan vinden (CGVS, p. 8, p. 11). U blijkt verder echter zelf niet gezocht te hebben naar mogelijkheden om de taal te leren (CGVS, p. 11), terwijl u nochtans zelf aangeeft hoe belangrijk dit is bij het vinden van werk.

Wat betreft uw huisvesting, dient er op gewezen te worden dat u tijdens uw verblijf in Athene een kamer, die u deelde met vijf personen, kon huren voor 100 euro per maand in een soort van passagiershuis (CGVS, p. 9). U stelt eveneens echter dat om een huis te kunnen huren u 3000 of 4000 euro moet betalen, en u hiervoor het geld niet had (CGVS, p. 10). U hebt verder echter zelf geen stappen ondernomen om andere huisvesting te vinden (CGVS, p. 10).

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw gebrek aan netwerk in Griekenland doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Hierbij dient verder nog te worden aangestipt dat u zelf uw reis hebt geregeld van Griekenland naar België (CGVS, p. 7) en u verder kon rekenen op de financiële steun van familieleden (CGVS, p. 12), wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Wat betreft de door uw advocaat neergelegde rapporten, waar deze betrekking hebben op de algemene situatie van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, moet worden opgemerkt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar op zich niet volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Integendeel, het is duidelijk dat uw individuele situatie en persoonlijke ervaringen als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van uw verzoek, waar het aan u toekomt om in dit verband de nodige

concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kunt beroepen op de bescherming die u reeds verleend werd, te weerleggen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De overige documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoort en taskara hebben louter betrekking op uw identiteit, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan.

De video's die uw advocaat het CGVS nog per e-mail bezorgt hebben verder betrekking op de algemene situatie in de Griekse opvangkampen, ook dit kan bovenstaande vaststellingen echter niet veranderen.

De brief van uw Griekse advocaat, stelt dat u met verschillende problemen te maken kreeg, het lang duurt voor u uw documenten krijgt, en u moeite had om huisvesting en werk te vinden. Waar zij wel stelt dat u moeite zou hebben gedaan om ander werk en huisvesting te vinden, blijkt uit uw eigen verklaringen nochtans dat uw inspanningen hieromtrent slechts beperkt waren (cfr. supra). Bijgevolg kan ook dit document bovenstaande vaststellingen niet veranderen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 57/6, §3, eerste lid, 3° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Vooreerst citeert de verzoekende partij de door haar aangevoerde bepalingen. De verzoekende partij geeft aan dat in februari 2021 mobile team info reeds de penibele situatie van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland beschreef. Hierop citeert de verzoekende partij uit dit rapport en voegt ze het toe. De verzoekende partij stelt vervolgens dat de Belgische overheid de problematische situatie van derdelanders met een beschermingsstatuut in Griekenland erkent gelet op de brief van 1 juni 2021 die door zes ministers van Schengenlidstaten opgesteld werd waaronder België. Dat de situatie voor begunstigten van internationale bescherming *medio anno* 2022 nog steeds niet verbeterd is blijkt uit de bevindingen van de speciale rapporteur van de Verenigde Naties inzake verdedigers van de mensenrechten. Zij bracht een bezoek aan Griekenland van 13 tot 22 juni 2022 en heeft een aantal bedenkingen en aanbevelingen geformuleerd in verband met het structureel en discriminatoir belemmeren van de werking van het middenveld dat vluchtelingen tracht bij te staan.

In een tweede onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat ze in Griekenland subsidiaire bescherming gekregen heeft, alsook een verblijfstitel van één jaar. Ze meent dat ze problemen zal ondervinden bij het verlengen van deze verblijfstitel. Ze betoogt dat het geenszins duidelijk is waarop de verwerende partij zich baseert om te stellen dat het eenvoudig is om een verblijfstitel te verlengen in Griekenland. De verwerende partij laat ook na om dit te staven aan de hand van een rapport. De verzoekende partij betoogt dat uit verscheidene, publiek consulteerbare bronnen juist blijkt dat de procedure tot verlenging en vernieuwing van de verblijfskaart complex is. Hierop citeert de verzoekende partij uit verschillende bronnen waaronder het ambtsbericht 'Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland', Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, juni 2022; Greek Council for Refugees,

Content of international protection, update 30 mei 2022 en GCR, Beneficiaries of international protection in Greece, access to documents and socio-economic rights maart 2022. De verzoekende partij concludeert dat: *“Nogmaals wordt aangetoond dat het actief handelen van de Griekse overheid, zoals vertaald in verstrengde wetgeving inzake rechten van begunstigten van internationale bescherming en de werking van stakeholders, er de oorzaak van is dat begunstigten van internationale bescherming terechtkomen in een situatie van verregaande deprivatie.*

Uit wat onder punt 2 is uiteengezet blijkt dat de procedure om het verblijfsvergunning te verlengen/vernieuwen, die verweerder omschrijft als ‘eenvoudig mits het zetten van een paar stappen’ behoorlijk moeilijk is voor statushouders in of terugkeerders naar Griekenland, gezien de vele drempels die al dan niet bewust worden opgeworpen. Verweerder heeft echter zelf geen moeite gedaan om te onderzoeken of er zich problemen stellen bij de hernieuwing of verlenging van een verblijfsvergunning voor terugkeerders terwijl hij, veel gemakkelijker dan verzoeker, toegang tot die informatie kan hebben. Verzoeker meent dat hij voldoende elementen aanbrengt die de niet niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming in de weg staan.”

In een derde onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij dat de preciaire situatie van begunstigde van internationale bescherming in Griekenland op vlak van huisvesting wordt bevestigd in de publicatie *“homeless and hopeless, an assessment of the housing situation of asylum applicants and beneficiaries of internationale protection in Greece”*, januari 2022.

In een vierde onderdeel meent de verzoekende partij dat het hebben van een beschermingsstatuut in Griekenland niet impliceert dat de grondrechten van de begunstigde van internationale bescherming worden gerespecteerd. Zij betoogt dat: *“De verwijzing van verweerder naar het behoud van de beschermingsstatus van verzoeker bij terugkeer naar Griekenland is irrelevant indien het voor verzoeker niet mogelijk is of het hem bijzonder moeilijk wordt gemaakt om zijn verblijfsvergunning te vernieuwen ofte verlengen en hij daardoor dus geen toegang heeft tot de rechten die gekoppeld zijn aan zijn internationale beschermingsstatuut.*

In het Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, juni 2022 (bijlage 7) wordt beschreven welke problemen begunstigten van internationale bescherming ondervinden bij terugkeer (eigen onderlijning) inzake gebrek aan toegang inzake basisrechten: [...]”

Ten vijfde betoogt de verzoekende partij dat *“Verweerder verwijst dus naar rechtspraak van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 zonder rekening te houden met objectieve bronnen van latere datum die duidelijk aangeven dat het theoretisch kader niet langer de realiteit weerspiegelt en dit in het licht van de aangetoonde bewuste praktijken van de Griekse overheid van het invoeren van algemene beperkingen aan en belemmeringen tot toegang van rechten voor begunstigten van internationale bescherming in het algemeen.*

Ook de stelling dat de socio-economische realiteit waaronder ook de eigen inwoners in Griekenland te lijden hebben, de maatstaf is om de situatie van de begunstigten van internationale bescherming te beoordelen, kan niet langer gehandhaafd worden nu blijkt dat deze laatsten het meeste gehinderd worden in het uitoefenen van hun basisrechten.

Uit wat voorafgaat kan geconcludeerd worden dat er momenteel in Griekenland wel degelijk sprake is van een toestand van materiële deprivatie die begunstigten van internationale bescherming op meer verregaande wijze treft dan asielzoekers en de eigen onderdanen van Griekenland en dus een schending van art. 3 EVRM en art. 4 EU-handvest tot gevolg heeft.”

In een zesde en laatste onderdeel betoogt de verzoekende partij dat:

“Werk

Verzoeker is vijfjaar naar school geweest, dat betekent dat hij hooguit de lagere school heeft doorlopen en hij heeft gewerkt als hersteller van auto's (verslag pag. 6). Hij verklaarde dat hij een week gewerkt heeft met een kruiwagen om papier op te halen maar dat die kruiwagen in beslag genomen werd en hij deze job niet langer kon doen. Verder verklaarde verzoeker dat hij wel degelijk naar werk gezocht heeft, dat hij naar winkels en fabrieken ging maar dat hij werd weggewezen (pag. 10 verslag). Verweerder verwijt hem daarop dat hij nooit het initiatief genomen hebt om naar een interimkantoor te gaan of andere organisaties om werk te vinden.

Een korte consultatie van de tweetalige website van Randstad Interim in Athene leert dat er online een profiel moet aangemaakt worden en dat een CV bij voorkeur digitaal wordt ingediend. Verzoeker is laaggeschoold, hij spreekt, schrijft en leest geen Grieks en ook geen Engels. Ook bij Adecco moetje online registreren, een job naar keuze zoeken en vervolgens solliciteren, hoe simpel kan het zijn... Verzoeker is hiervoor echter niet geschoold en heeft ook niet de nodige digitale skills of apparaten. Het is totaal

onrealistisch te verwachten dat verzoeker op die manier werk zou vinden en het is onterecht om hem te verwijten dat hij daartoe geen initiatief genomen heeft.

Wonen

Verzoeker verklaarde in een kamer te wonen, kleiner dan het gehoorlokaal van het CGVS waar het persoonlijk onderhoud doorging, maar dan met vijf personen (pag. 9 verslag). Hij krijgt het verwijt dat niet naar andere huisvesting heeft gezocht maar zijn uitleg daarvoor is simpel en pertinent: wie zou er aan hem verhuren als hij geen inkomen heeft? Verzoeker haalde ook aan dat hij geen weet had van organisatie die 'huizen gaven aan mensen' of 'helpen om een woning te vinden', dat hij zo'n organisaties niet gezien heeft in het park waar hij vaak verbleef, eraan toevoegend dat als die organisaties bestonden mensen wel niet in het park zouden blijven (pag. 9 verslag).

Op de vraag of hij de overheid niet gevraagd heeft om onderdak antwoordde hij, geheel naar waarheid, dat hij net door de Griekse overheid, na het bekomen van een beschermingsstatus, op straat gezet werd. Er wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker geen Grieks spreekt en dat dit, afgezien van het belangrijke feit dat hij geen inkomen of financiële ondersteuning had, een bijkomend probleem is waaraan verzoeker bovendien geen schuld heeft en het nog moeilijker maakt om huisvesting te zoeken en te vinden.

Verweerder blijft maar doorvragen naar de pogingen die verzoeker (niet) gedaan heeft om huisvesting te vinden (pag. 9-10 verslag):[...]

Taal

Verzoeker gaf aan geen Grieks te spreken, asielzoekers zijn tijdens de procedure uitgesloten van het volgen van taallessen zoals eerder aangegeven (zie hogervermelde bronnen) en na het bekomen van een beschermingsstatuut worden ze op straat gezet zonder enige vorm van begeleiding of opvang, laat staan een uitnodiging om zich aan te melden voor de Griekse les. Daargelaten de vraag of het voor iemand, die zich van dag tot dag moet afvragen hoe hij zal overleven, de prioritaire bekommernis is hoe hij op de snelste manier Grieks kan leren, is het verwijt gratis. Verzoeker heeft niet eens de kans gekregen om Grieks te leren maar dat wordt hem verweten terwijl u nochtans zelf aangeeft hoe belangrijk dit is bij het vinden van werk en 'u stelt hierover simpelweg dat u niet de gelegenheid hebt gekregen om taallessen te volgen (pag. 4 beslissing).

Het is niet omdat verzoeker inziet dat het kennen van het Grieks kan helpen of nodig is om een job te vinden dat hem kan verweten worden dat hij door zijn eigen nalatigheid én geen moeite zou gedaan hebben om Grieks te leren én daardoor geen werk zou hebben gezocht/gevonden.

De motivering van verweerder inzake het zoeken van werk, huisvesting en leren van de taal is standaard, stereotiep en onredelijk en houdt totaal geen rekening de kwetsbaarheid van verzoeker die, ondanks zijn beschermingsstatuut in een EU-lidstaat, aan zijn lot wordt overgelaten. Ook werd geen rekening gehouden met de problemen die zich stellen zoals omstandig uiteengezet onder de punten 1 tot 4 en met de bronnen waarnaar verwezen werd, bronnen die publiek toegankelijk en consulteerbaar zijn en waarvan er minstens een aantal beschikbaar waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De pertinence van de algemene motivering van verweerder wordt sterk betwist, verzoeker kan alleszins uit de algemene motieven van verweerder niet begrijpen waarom in zijn concrete situatie zijn verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk werd verklaard.

De persoonlijke situatie van verzoeker moet onderzocht worden in het licht van de concrete en actuele informatie zoals die blijkt aan de aangebrachte bronnen, verweerder heeft nagelaten dit te doen. Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een beslissing waarbij een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is verklaard wegens bescherming in een andere lidstaat moet hij de gegevens die verzoeker overlegt beoordelen, cf. § 88 van het arrest van het HvJ C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, § 88: [...]

Verweerder heeft nagelaten om op een zorgvuldige, redelijke en evenredige wijze onderzoek te doen naar de concrete situatie van verzoeker als mogelijk terugkeerder met een beschermingsstatuut in Griekenland, hij vraagt dan ook dat zijn verzoek tot internationale bescherming ontvankelijk zou verklaard worden en in België zou behandeld worden."

2.3. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe: Mobile Info Team, The living conditions of applicants and beneficiaries of international protection, evidence of Greece's failure to provide sustainable accommodation solutions, Ecoi.net, februari 2021; Letter six Schengen States to European Commission, 1 juni 2021; United Nations Special Rapporteur on the situation of human rights defenders, Mary Lawlor, 22 juni 2022; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland' uitgebracht door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken in juni 2022; 'Content of International Protection', CGR, AIDA/ECRE, update 30 mei 2022; 'Beneficiaries of international protection in Greece, access to documents and socio-economic rights van maart 2022, Homeless and hopeless, an assessment of the housing situation of asylum applicants and beneficiaries of international protection in Greece, CGR, Diotima Center, IRC en Popaganda, januari 2022.

3. Beoordeling

3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij op 5 oktober 2020 internationale bescherming heeft verkregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (administratief dossier, map 6, landeninformatie). De verzoekende partij brengt ook haar Griekse verblijfsvergunning bij waaruit blijkt dat zij subsidiaire bescherming gekregen heeft.

Op de verblijfsvergunning staat aangegeven dat deze uitgereikt werd op 16 december 2020 en geldig is tot 15 december 2021. Bijgevolg is het niet de subsidiaire beschermingsstatus zelf die vervalt op 15 december 2021 maar wel de daaraan gekoppelde verblijfskaart.

Dit strookt met hetgeen wordt gesteld in het vigerende EU-*acquis*. Immers, betreffende de huidige argumentatie van verzoekende partij omtrent de actuele geldigheid van de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd toegekend, namelijk de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklink in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

3.3. In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli

1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat de betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

3.4. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoekende partij in wezen vreest dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De taak van de rechter is in deze door het Hof van Justitie duidelijk bepaald in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

3.5. Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer is voldaan aan een aantal cumulatieve voorwaarden, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

3.6. Zoals blijkt uit punt 2.2 en 2.3. brengt de verzoekende partij verschillende actuele rapporten bij van gespecialiseerde organisaties, maar ook van de Nederlandse overheid. Deze rapporten belichten en bespreken de situatie van begunstigden van internationale bescherming in en, na verblijf elders buiten het Griekse grondgebied, bij terugkeer naar Griekenland.

De door de verzoekende partij in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde algemene landeninformatie geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is op het vlak van huisvesting, werk(loosheid) en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorg. Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland na een bepaalde periode zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan, dat zij hierbij hindernissen van administratieve en bureaucratische aard moeten overwinnen en dat statushouders – onder wie zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van geldige verblijfsdocumenten – worden geconfronteerd met belemmeringen inzake toegang tot socio-economische rechten en dit voor een mogelijk lange periode. Dit maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. Uit het verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022, waaruit de verzoekende partij in haar verzoekschrift citeert en eveneens toevoegt, komt naar voren dat de situatie voor terugkerende statushouders naar Griekenland in zijn algemeenheid moeilijk is. Zij worden geconfronteerd met aanzienlijke bureaucratische obstakels. Het verkrijgen en verlengen van de benodigde documenten is veelal lastig, terwijl die documenten nodig zijn voor de toegang tot huurwoningen, betaalde arbeid, gezondheidszorg, onderwijs, het ontvangen van sociale uitkeringen en het openen van een bankrekening. Een gebrek aan kennis van de Griekse of Engelse taal werkt voor veel statushouders in hun nadeel op de competitieve arbeidsmarkt. Statushouders worden geacht 30 dagen na statusverlening de asielopvang te verlaten, waarna zij zelf verantwoordelijk zijn voor het vinden van huisvesting. Het rapport beschrijft dat de mogelijkheden voor huisvesting voor statushouders zeer beperkt zijn en dat zij het risico lopen dakloos te worden. In het ambtsbericht wordt op pagina 32 aangegeven dat: *“Meerdere bronnen concluderen dat statushouders in een slechtere positie verkeren ten opzichte van personen die nog in de asielprocedure zitten. Zo zijn er voor statushouders minder opties als het gaat om huisvesting in vergelijking met asielzoekers.”*

De beschikbare landeninformatie laat evenwel niet toe, te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet

meer nodig is. De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91).

Het voorgaande neemt evenwel niet weg dat er sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

3.7. Zoals hoger reeds werd gesteld, werd aan de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, meer bepaald subsidiaire bescherming, een verblijfsvergunning gegeven die geldig was tot 15 december 2021. Deze is aldus verlopen en heden niet meer geldig. Met betrekking tot de verblijfsvergunning wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“U haalt wel aan dat uw verblijfsvergunning in Griekenland niet verlengd zal worden, maar gevraagd waarom u verblijfsvergunning niet verlengd zal worden, kan u geen concrete reden geven en verwijst u stelt u slechts algemeen dat u een gezin kent dat geen verlenging zou hebben gekregen en dat niemand een verlenging krijgt (CGVS, p. 8). Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).”*

Er dient inderdaad een onderscheid gemaakt te worden tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Op zich wordt dit ook niet betwist door de verzoekende partij.

Echter, uit de bijgebrachte landeninformatie door de verzoekende partij (cf. punt 2.2 en 2.3) blijkt onder meer dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland verslechterd is en erg precair kan zijn ten gevolge van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd (zoals wat betreft de bureaucratische hindernissen voor het verkrijgen van verblijfsdocumenten en inzonderheid wat betreft de lange wachttijd bij een aanvraag tot het vernieuwen of verlengen van verblijfsdocumenten). Bijgevolg kunnen deze personen in erg moeilijke en schrijnende levensomstandigheden terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot socio-economische en medische hulp.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij een 27-jarige alleenstaande man is. Zij heeft ook geen gezondheidsproblemen. Op 17 februari 2020 heeft de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Xios ingediend. In navolging van dit verzoek verkreeg de verzoekende partij op 5 oktober 2020 internationale bescherming in Griekenland. Zoals blijkt uit de door de verzoekende partij bijgebrachte documenten blijkt dat ze er subsidiaire bescherming gekregen heeft. De verzoekende partij verklaart dat ze Xios verlaten heeft nadat ze haar verblijfsdocumenten gekregen heeft, daar ze het opvangcentrum diende te verlaten. De verzoekende partij is naar Athene gegaan om er werk te vinden. Ze verklaart dat ze in Athene een kleine kamer huurde, zo groot als het verhoorlokaal waar ze met 5 personen verbleven. Ze stelt dat het een kamer was in een soort van passagiershuis. Ze diende 100 euro per maand te betalen (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO], p. 8-9). Vervolgens verklaart de verzoekende partij dat er geen organisaties waren die hulp konden bieden bij het vinden van een woning. Bovendien ging ze enkel 's nachts naar haar kamer (NPO, p.10). Voorts heeft de verzoekende partij verklaard er enkel personen te kennen die eveneens in het opvangcentrum verbleven hebben, en vanuit het opvangcentrum naar Athene verhuisd zijn (NPO, p.10). Ze geeft verder aan dat ze in Griekenland getracht heeft om geld te verdienen om zo te kunnen overleven waardoor ze geen tijd had om de taal te leren (NPO, p.11). Gedurende een week heeft ze papier uit de vuilnisbakken gehaald en aan een bedrijf verkocht, maar dan werd de kruiwagen door de Griekse overheid in beslag genomen (NPO, p.12). Uiteindelijk stelt de verzoekende partij dat familieleden in het buitenland haar geld gaven om in Griekenland te overleven (NPO, p.12). De verklaringen van de verzoekende partij lijken overeen te stemmen met de bevindingen in de door haar aangehaalde rapporten over de moeilijkheden die statushouders in Griekenland ondervinden om toegang te krijgen tot huisvesting, de arbeidsmarkt en sociale bijstand. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet dat de verzoekende partij onmiddellijk Griekenland heeft verlaten nadat ze haar verblijfsvergunning verkregen heeft, doch voorhoudt er nog gedurende negen maanden verbleven te hebben. Gedurende deze periode leefde ze in een "passagiershuis" waar ze een kleine kamer huurde die ze met andere personen diende te delen.

Het komt de verwerende partij toe om de verklaringen van de verzoekende partij grondig te onderzoeken in het licht van voldoende objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens met betrekking tot statushouders in Griekenland. In deze stand van zaken ligt er niet voldoende informatie om te besluiten dat de verzoekende partij eerder beperkte stappen heeft ondernomen om haar rechten als persoon die internationale bescherming in Griekenland geniet te doen gelden. Er moet grondig onderzocht worden of gelet op de verklaringen van de verzoekende partij en de bijgebrachte informatie de verzoekende partij in Griekenland toch niet was terechtgekomen in een situatie waarin zij niet kon voorzien in de belangrijkste basisbehoeften, zoals wonen, eten en zich wassen omdat de Griekse overheid, ondersteund door verschillende ngo's, haar in de praktijk niet de nodige (bijkomende) ondersteuning kon geven. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden. Aldus heeft de verwerende partij ook niet de leefomstandigheden die de verzoekende partij bij terugkeer naar Griekenland te verduren zal krijgen grondig onderzocht en of deze de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid van het arrest Ibrahim bereiken in het specifieke geval van de verzoekende partij.

De Raad herinnert er aan dat artikel 4 van het Handvest identiek is aan artikel 3 van het EVRM. Beide bepalingen luiden: *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Artikel 52.3 van het Handvest bepaalt dat de rechten vermeld in het Handvest die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, dezelfde inhoud en reikwijdte hebben als die welke er door het EVRM aan worden toegekend. Artikel 53 van het Handvest herinnert er verder aan dat de bepalingen van het Handvest niet mogen worden uitgelegd als zouden zij een beperking vormen van of afbreuk doen aan de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden welke binnen hun respectieve werkingssferen worden erkend door het recht van de Unie, het internationaal recht en de internationale overeenkomsten waarbij de Unie, de Gemeenschap of alle lidstaten partij zijn, met name het EVRM, alsmede door de grondwetten van de lidstaten. De Raad acht het bijgevolg nuttig om in te gaan op de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot het bereiken van de *"bijzonder hoge drempel"* bij het beoordelen van het risico op een verregaande situatie van materiële deprivatie, zoals vermeld in het arrest Ibrahim.

Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient de aangeklaagde behandeling een minimum aan ernst te bereiken opdat de drempel van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt. De beoordeling van dit minimum is relatief en hangt af van alle omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling, de fysieke of mentale effecten en eventueel het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Artikel 3 houdt niet in dat de verdragsluitende partijen verplicht zouden zijn om iedereen binnen hun jurisdictie met een woning te voorzien, noch dat de

staten er op algemene wijze toe verplicht zouden zijn om vluchtelingen financiële steun te verlenen teneinde hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. Het EHRM hecht evenwel belang aan de status van asielzoekers als een bijzonder kansarme en kwetsbare bevolkingsgroep die speciale bescherming nodig heeft. Een situatie van extreme materiële armoede kan een probleem vormen in het licht van artikel 3, wanneer deze volledig afhankelijk was van staatssteun, en geconfronteerd wordt met onverschilligheid van overheidswege en die in een ernstige situatie van ontbering terechtkomt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Gelet op het geheel van de voorliggende elementen – met name de door de verzoekende partij bijgebrachte actuele en nieuwe landeninformatie, waaruit onder meer blijkt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland verslechterd is en erg precair kan zijn, waardoor zij in erg moeilijke en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp, alsook (ii) rekening houdend met het gegeven dat ze gedurende negen maanden in Griekenland in een “passagierswoning” verbleven heeft terwijl ze getracht heeft om werk te vinden, alhoewel familie uit het buitenland haar geld toegestuurd heeft, (iii) dat haar verblijfskaart voor Griekenland verstrekt is en (iv) uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat de situatie van de verzoekende partij in het licht van voldoende objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens met betrekking tot statushouders in Griekenland – acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van de situatie van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in/bij terugkeer naar Griekenland aangewezen nu haar verblijfskaart verstrekt is. Er kan immers niet worden uitgesloten dat de verzoekende partij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om en omwille van haar bijzondere kwetsbaarheid, kan terechtkomen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

De Raad is dan ook van oordeel dat gezien het geheel van de voorgaande concrete elementen eigen aan dit dossier, door de verwerende partij niet op afdoende zorgvuldige wijze is getoetst of de bescherming die aan de verzoekende partij is geboden voldoende toereikend is, in de zin dat er geen reëel risico zou zijn op een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie of op een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Op dit ogenblik kan in deze specifieke zaak niet worden vastgesteld dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, niet strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder dat wordt overgegaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 juni 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS